

UDÁLOSTI

na VUT v Brně

Foto: Přemysl Janiček

Předvánoční koncert k poctě jubilanta

13. prosince 1996 se v aule Rektorátu VUT uskutečnil předvánoční koncert, na němž rektor VUT Prof. Ing. Petr Vavříň, DrSc. slavnostně předal zlatou medaili Vysokého učení technického Prof. Ing. Emanuelu Ondráčkovi, CSc. u příležitosti jeho životního jubilea – 65 let.

Ve svém krátkém, úsměvně laděném projevu děkan Fakulty strojní Prof. RNDr. Ing. Jan Vrbka, DrSc. vyzvedl především vědeckou a pedagogickou práci Prof. Ondráčka v ústavu mechaniky těles na Fakultě strojní VUT v Brně. Jeho působení ve funkci bývalého rektora VUT a v nynější funkci náměstka na Ministerstvu školství, mládeže a tělovýchovy v Praze zhodnotil současný rektor VUT P. Vavříň. Slavnostní a důstojnou atmosféru akce umocnilo hudební vystoupení studentů brněnské JAMU.

(red)

Vážené kolegyně a kolegové,

dovoluji, abych Vás na začátku roku 1997 jménem celého vedení VUT pozdravil a popřál Vám všem hodně zdraví, úspěchu, štěstí a osobní pohody. Chtěl bych také touto cestou poděkovat všem, kteří mně blahopřáli ke znovuzvolení rektorem naší školy.

Jaký bude tento rok pro VUT? Na některých fakultách nastupuje nové vedení, chystáme určité změny v organizaci školy a zejména doufáme ve větší účast studentů na životě akademické obce. Měli bychom dokončit základní dislokační a sta-vební úpravy. V první řadě však chceme uskutečnit kroky, které by měly poněkud korigovat neoptimální zásahy, učiněné v roce 1990, v roce revolučních změn v našem vysokém školství. Mám na mysli zejména pedagogickou oblast, kde řada předpokladů, na kterých jsme chtěli stavět, nebyla splněna. Měli bychom realisticky zhodnotit naše současné ekonomické možnosti a nalézt k nim nejlépe odpovídající systém výuky.

Hlavní pozornost chceme věnovat vědecké (umělecké) a výzkumné činnosti, neboť soudíme, že zde je náš dluh věci vytčeným cílům největší. Uvědomujeme si, že náš podíl zodpovědnosti za stav českého průmyslu stále vzrůstá. Tady také vidíme hlavní možnost zlepšení ekonomického stavu školy, zejména ve mzdách.

Doufám a věřím, že tyto snahy naleznou u Vás pochopení a rok 1997 bude pro VUT rokem dobrým.

Petr Vavříň, rektor VUT v Brně

Vážení čtenáři,

také časopis Události na VUT vstupuje do nového roku a spolu s novou redaktorkou bude postupně obměňovat svou tvář a vylepšovat svůj styl i obsah. To ovšem neznamená, že opustí osvědčené postupy a kvality, kterých se podařilo za těch několik let, kdy časopis vychází, dosáhnout.

V prvé řadě je třeba vycházet z hlediska, k jakému účelu časopis VUT má sloužit. Odpověď se neliší od toho, co bylo deklarováno již loni v lednovém čísle Událostí – tedy odrážet bohaté dění na všech pracovištích VUT, a přispívat tak k větší výměně informací, názorů a myšlenek. Všem jistě lidsky svědčí, když se umí také rozhlédnout za svůj vymezený obzor zájmů a specializace.

Je zřejmě obtížné dosáhnout toho, aby časopis svým obsahem a formou uspokojil všechny. Abychom se k tomuto ideálu mohli přiblížit, může přispět i malá anketa, kterou v tomto čísle najdete v příloze. Svými názory, připomínkami a radami i Vy můžete ovlivnit novou podobu časopisu a docílit jeho zkvalitnění. Nejvíce však časopis obohatíte vlastními příspěvky, a to jak články odbornými, tak i zprávami o dění na Vašich fakultách, ústavech, katedrách a dalších pracovištích. Lepší tváří časopisu napomůže více obrazového materiálu, který i z Vaší strany rádi uvítáme.

V mnohem větší míře než doposud chceme rozšířit studentskou rubriku s informačním servisem a pochopitelně i s příspěvky studentů. Ta může v závislosti na aktivitě studentů přerůst v samostatnou přílohu časopisu.

Nové číslo Událostí je pokusem trochu překonat strohost a přílišnou akademičnost časopisu, i když výměně vědeckých informací přikládáme důležitou roli. Pokoušíme se trochu si „oddechnout“ od ryze vědecko-technických témat tím, že občas nakoukneme i do jiných oblastí, které k životu člověka neodmyslitelně patří. V tomto čísle se tedy poprvé objeví nová rubrika nazvaná Dění kolem nás. Kromě vědeckých článků uvítáme i fejetony, úvahy, eseje a jiné, umělecky stylizované texty. První vlašťovkou takového oživení časopisu je například fejeton Prof. Říčního, který najdete v tomto čísle, neboť i touto formou se dají vyjádřit úvahy a pocity, které člověk nad určitými událostmi na VUT má. Čas od času bychom Vám rádi představili některou z významných osobností pracujících na VUT. Za nejzajímavější způsob takového představení považujeme rozhovor.

V novém, lednovém čísle Událostí se ještě ohlížíme, i když ne vyčerpávajícím způsobem, za loňským rokem. Kromě zpráv o akcích, proběhlých v předcházejících dvou měsících, zde najdete jednak bilancování Ústřední knihovny VUT a v příloze pak Přehled časopiseckých článků uveřejněných loni v Událostech na VUT.

Vážení čtenáři, děkujeme Vám všem, kteří jste v loňském roce přispívali svými články do našeho časopisu, a těšíme se na aktivní spolupráci se všemi, kteří nám pomohou dokumentovat život a reflektovat myšlenkové podhoubí naší akademické obce. Věříme, že i Vaší zásluhou bude časopis měsíc za měsícem obsahově bohatší, graficky zajímavější a najde oblibu u celé řady čtenářů, a to jak z řad pedagogických, vědeckovýzkumných pracovníků a dalších zaměstnanců školy, tak i z řad studentstva.

Mgr. Yvonne KONEČNÁ

Obsah

č. 1/97

- 1** Zdravice rektora VUT
Události
Předvánoční koncert k počtě jubilanta
- 3** K životnímu jubileu Prof. Ing. Emanuela Ondráčka, CSc.
Oslava výročí
- 4** 120 let od narození Viktora Kaplana
Zprávy z rektorátu a fakult
- 5** Proběhly další volby děkanů
Podivný sen
Zprávy z rektorátu a fakult
- 6** Na stáži v USA
10. Mezinárodní symposium materiálového inženýrství Glucholazy - místo pořádání konference
Knihovny
Knihovny VUT v roce 1996
- 8** **Rozhovor**
Proměny architektury
- 12** **Dění kolem nás**
Co už bylo
Co teprve bude
Nejvýznamnější objevy a vynálezy roku 1996
- 16** **Studenti**
- 17** **Úvahy**
Zamyšlení k novému roku
- 20** **Zajímavosti**
Rektorský řetěz a pamětní medaile

V novém čísle publikovali své příspěvky tyto autoři:

Prof. Ing. Petr VAVŘÍN, DrSc., rektor VUT
Prof. RNDr. Ing. Jan VRBKA, DrSc., děkan FS VUT
Doc. RNDr. Ing. Josef NEVRLÝ, CSc.,
Fakulta strojní VUT
Prof. Ing. Václav ŘÍČNÝ, CSc.,
Fakulta elektrotechniky a informatiky VUT
Doc. Ing. Vladimír USTOHAL, CSc.,
Fakulta strojní VUT
Mgr. Nataša JURSOVÁ,
ředitelka Ústřední knihovny VUT
PhDr. Renata KREJČÍ, Archiv VUT
Mgr. Yvonne KONEČNÁ, redaktorka
Foto: Přemysl JANÍČEK a Anna PECKOVÁ
Uzávěrka čísla: 15. ledna 1997

K životnímu jubileu Prof. Ing. Emanuela Ondráčka, CSc.

Dne 25. prosince 1996 se dožil šedesáti pěti let profesor oboru mechanika těles a současný náměstek ministra školství, mládeže a tělovýchovy, zodpovědný za oblast vysokých škol, pan Prof. Ing. Emanuel Ondráček, CSc.

Prof. Ondráček se narodil v Dolním Poříčí, okres Blansko. Jeho cesta za vzděláním nebyla snadná. Vedla přes učební poměr ve strojírně M. Chábek v Letovicích, kde získal výuční list v oboru strojní zámečnick, přes Vyšší průmyslovou školu strojnickou v Brně, ukončenou maturitou v roce 1953, a Fakultu strojního inženýrství ČVUT v Praze, kterou završil v roce 1958.

Po dvouletém asistentkém působení u Prof. Farlíka na katedře technické mechaniky, pružnosti a pevnosti – předchůdkyni nynějšího ústavu mechaniky těles Fakulty strojní VUT Brno – odchází do náročné průmyslové praxe, kde prošel významnými technickými a výzkumnými funkcemi. V podniku ŽĎAS působil nejprve jako samostatný konstruktér v oboru tvářecích strojů, později se stává výzkumným pracovníkem podnikového výzkumného střediska. Od roku 1963 následuje tříleté plodné působení ve Výzkumném ústavu tvářecích strojů a technologie tváření, kde je z počátku samostatným vědeckým pracovníkem a později se stává vedoucím matematického oddělení. Úspěšná činnost v průmyslové praxi se stala velmi dobrým základem pro jeho další působení na vysoké škole a jistě i v současné společensky významné funkci. V roce 1966 se Prof. Ondráček habilitoval jako docent pro obor mechanika obhajobou práce „Podmínky plasticity při statickém zatěžování“ a nastoupil interní docentské místo na našem ústavu mechaniky těles. V roce 1969 odevzdal doktorskou dizertační práci, která mu byla později z politických důvodů vrácena.

Z hlediska vědeckého profilu oslavence byl velice prospěšný postdoktorátní pobyt u Prof. Haddowa na univerzitě v Edmontonu v Kanadě. Zde vznikly významné práce v oblasti teorie metody konečných prvků a její aplikace na oblast rázových zatížení.

Čestný občanský postoj v roce 1968 měl pro Prof. Ondráčka vážné důsledky. Po návratu z Kanady byl převeden na místo samostatného odborného pracovníka se zákazem pedagogické činnosti.

K docentskému postu se mohl vrátit až v roce 1978, přitom i zde bylo jeho působení omezeno, např. nesměl až do roku 1987 vést aspiranty. Vážný a soustavný zájem o řešení důležitých problémů průmyslové praxe je možné dokumentovat i tím, že Prof. Ondráček působil do

roku 1990 souběžně ve Výzkumném ústavu strojírenském a metalurgickém Ostrava. V roce 1990 byl jubilant na základě své dlouholeté pedagogické a vědecké činnosti jmenován profesorem pro obor mechanika. Počátkem roku 1991 byl Prof. Ondráček zvolen a ustanoven do funkce rektora VUT Brno a od roku 1993 zastává místo náměstka MŠMT.

Pokusit se stručně profilovat životní dílo Prof. Ondráčka je úkol nelehký. Prof. Ondráček je naším významným odborníkem v oboru mechaniky těles se zaměřením na oblast plasticity a přetvárných a degračních procesů, teorii modelování v mechanice těles a soustav těles a na moderní numerické výpočtové metody, zejména metodu konečných prvků.

Prakticky od začátku působení na katedře mechaniky byl zodpovědným řešitelem státních výzkumných úkolů. Od roku 1975 šlo vesměs o úkoly koordinované Ústavem termomechaniky ČSAV. V rámci úkolů „Napjatost dvojrozměrných těles při impulsním zatěžování“ vznikly programy MKP SADUS a SADUR využívané v průmyslové praxi. Konceptně formuloval úkol „Deformace intenzivně zatěžených těles“, ve kterém se zabýval problematikou teorie modelování v mechanice těles a soustav těles. Prof. Ondráček je autorem nebo spoluautorem 120 titulů knih, článků, příspěvků ve sbornících, výzkumných zpráv a přednášel na celé řadě domácích i zahraničních vědeckých konferencí. Z knižních publikací uvedme alespoň „Teorii dynamického tváření“ napsanou s Prof. Farlíkem a dále knihu z posledního období „Výpočtové modely v technické praxi“, kde byl spoluautorem Prof. Janíček. Za původní práce v oblasti tváření vysokými rychlostmi obdržel Prof. Ondráček v roce 1970 společně s Prof. Farlíkem státní cenu.

V době, kdy bývalé ministerstvo školství nedovolilo otevřít na Strojní fakultě VUT požadovaný obor „aplikovaná mechanika“, přispěl Prof. Ondráček značnou měrou k zavedení a vytvoření koncepce mezioboru „počítačové navrhování strojních soustav“ v roce 1987 s výraznou mechanickou profilací, který se v roce 1991 transformoval na obor „aplikovaná mechanika s počítačovým zaměřením“. Zde zavedl a vyučoval předměty „teorie strojních soustav“ a „přetvárné

procesy“. V základním studiu vyučoval předměty „pružnost a pevnost I“ a „pružnost a pevnost II“. Je významným spoluautorem ucelené koncepce výuky předmětů mechaniky těles v základní části studia, podložené souborem 13 titulů skript. Vychoval celou řadu vynikajících studentů, mladých strojních inženýrů a vědeckých aspirantů. Jako učitel dokázal studenty zapálit pro náročný obor mechanika, a to nejenom silou svého hlasu, ale především motivujícím obsahem i moderní seminární formou výuky.

Osobní vlastnosti a schopnosti jubilantovy se plně projevily a projevují i v organizátorské sféře na poli vědeckém, školském, v průmyslu a v poslední době i na úrovni ministerstva. Škála zastávaných funkcí byla a je velmi široká. Neúplný výčet je možné začít členstvím, resp. předsednictvím vědeckých rad různých institucí, redakčních rad vědeckých a odborných časopisů, poradních výborů až po funkci rektora VUT a místo náměstka ministra školství, mládeže a tělovýchovy.

Jako rektor VUT v letech 1991 až 1994 uskutečnil řadu transformačních opatření, která byla nezbytná pro přeměnu této významné technické univerzity na školu moderního evropského typu.

Pod jeho vedením se VUT vypořádalo s relikty minulosti jak v personální, tak v organizační sféře. Tím byly položeny pevné základy pro další rozvoj školy. Své pokrokové názory, respektující nové informační a manažerské principy, realizoval od samého počátku své činnosti i na MŠMT, a získal si tak respekt a uznání i těch, kteří nejprve nebyli jeho stoupenci. To dnes vyjadřuje i Česká konference rektorů, která v Prof. Ondráčkovi ctí jak vědeckého pracovníka, tak zkušeného pedagoga, který svým vysokým osobním morálním kreditem, moudrostí, autoritou a vyhraněným smyslem pro spravedlnost a fair play je skutečně právoplatným reprezentantem akademické obce v nejvyšších vládních i společenských kruzích.

Prof. RNDr. Ing. Jan Vrbka, DrSc.

Prof. Ing. Petr Vavříň, DrSc.

(Článek byl otištěn v Bulletinu České společnosti pro mechaniku, č. 3/96)

120 let od narození Viktora Kaplana

U příležitosti 120. výročí narození Prof. Viktora Kaplana (1876, Mürzschlag, Rakousko), vynálezce vodní turbíny, nazvané jeho jménem, se konala na Fakultě strojní VUT v Brně 23. 11. 1996 oslava, při které byl pojmenován jménem tohoto tvůrce odbor hydraulických strojů, který je od 1. září 1996 součástí energetického ústavu Fakulty strojní VUT v Brně. Činnost odboru je hlavně zaměřena jak na problematiku čerpadel, tak i turbín a tekutinových mechanismů.

Zabranění hosté v doprovodu děkana FS Prof. RNDr. Ing. Jana Vrbky, DrSc.

Prof. Kaplan velkou část svého života strávil v Brně, kde na německé technice experimentálně vytvořil svůj vynález vrtulové vodní turbíny s natáčivými lopatkami rozváděcími i oběžnými. Původně se tento typ turbíny používal pro malé spády a velké průtoky, ale dalším vývojem těchto turbín se později dosáhlo, že se uplatňují i pro velké spády až do zhruba 70 m při velkých výkonech. Spolu s turbínami Francisovou a Peltonovou patří ve světě Kaplanova turbína k nejčastěji užívaným typům vodních turbín, jež se uplatňují v hydrocentrálách k pohonu elektrických generátorů při získávání cenné elektrické energie.

Oslavy se zúčastnili také někteří potomci a příbuzní prof. Kaplana, a to z Rakouska a Německa, dále představitelé významných podniků z oboru hydraulických strojů a zařízení, pracovníci VUT, jakož i další hosté. Oslava začala v zasedací místnosti děkana Fakulty strojní krátkým projevem Prof. Ing. Petra Fleischnera, DrSc., vedoucího odboru hydraulických strojů. Následovalo vystoupení děkana Fakulty strojní, Prof. Ing. Jana Vrbky, DrSc., pronesené s ohledem na hosty z ciziny v němčině. Účastníci oslavy jím byli informováni o stavu a o dalších perspektivách vývoje brněnské Fakulty strojní. Prof. Vrbka zodpověděl dotazy zahraničních hostů, z nichž vystoupila s děkovným projevem vnučka prof. Kaplana, Prof. Ing. Gerlind Weberová-Kaplanová z Universität für Bodenkultur Wien.

Poté si účastníci oslavy prohlédli Brno z vyšších poloh budovy Fakulty strojní a shlédli televizní film, natočený před časem rakouskou televizí, o působení Prof. Kaplana v Brně.

V doprovodu děkana Fakulty strojní a dalších jejích členů navštívili zahraniční hosté též budovu nynější Lékařské fakulty na Údolní ulici, kde dříve byla laboratoř Prof. Kaplana. Dále si prohlédli pomník s bustou prof. Kaplana před Elektrotechnickou fakultou VUT na Úvoze a na téže ulici také dva domy, v nichž rodina Prof. Kaplana dříve bydlela.

Při neformálním pohoštění hovořili zahraniční hosté též o své práci: kromě Prof. Ing. G. Weberové-Kaplanové např. také Dr. Rainer Hasenauer z Wirtschaftsuniversität Wien, Dr. Gunter Weber z Mnichova a další. Během rozhovorů se ukázaly společné zájmy, které vyústily ve vyhlídku na možné konkrétní pracovní kontakty.

Oslava 120. výročí narození Prof. V. Kaplana posílila na Fakultě strojní VUT tradici spojenou v Brně se jménem tohoto vynálezce. Posílila i vědomí potřebnosti a prospěšnosti mezinárodních kontaktů a mezinárodní vědecké spolupráce.

*Doc. RNDr. Ing. Josef Nevrlý, CSc.,
EÚ – odbor hydraulických strojů V. Kaplana, FS VUT*

Proběhly další volby děkanů

Fakulta stavební

Akademický senát Fakulty stavební na svém 4. zasedání dne 15. 1. 1997 zvolil děkanem fakulty na funkční období od 1. 2. 1997 do 31. 1. 2000

Doc. Ing. Ladislava Štěpánka, CSc.

Docent Štěpánek, který dosud zastával funkci proděkana pro vzdělávací činnost, byl jako jeden ze šesti kandidátů (Doc. Mencl, Doc. Puchřík, Doc. Stara, Doc. Štěpánek a Doc. Žák) zvolen až v 5. kole hlasování, kterého se zúčastnilo celkem 44 členů senátu. Pro jeho volbu se vyslovilo 24 z přítomných senátorů.

Fakulta architektury

Ve funkci děkana Fakulty architektury i na další funkční období 1997 – 2000 zůstává její dosavadní děkan

Doc. Ing. arch. Alois Nový, CSc., který byl jediným kandidátem na tento post. Z 16 přítomných členů akademického senátu Fakulty architektury jich celkem 12 odevzdalo docentu Novému svůj hlas.

(red)

Fejeton

Podivný sen

Tak jsem se vám jednoho odpoledne (přesněji 4. 12. 1996) zasnul. Zdál se mně sen, který mne vzrušil natolik, že bych se rád s vámi o něj podělil. Vzhledem k tomu, že jsem již pán v létech, nebyl to sen erotický, ale přesto stál za to. Zdálo se mně, že sedím v pěkném a velkém sále, kde probíhá představení dvou kandidátů na jakýsi vysoký akademický post – už si ani nevzpomínám, na jaký. A považte, já oba kandidáty znal. Jedno dokonce velmi dobře, protože je už několik desítek let mým dobrým přítelem a onu zmíněnou vysokou funkci již jedno období vykonával. Troufám si říci, že jeho profesní i povahové vlastnosti znám dokonale. Schopnosti tobo drubého jsem znal také, i když jen z vnějších projevů. Až potud nic neobvyklého, vidíte?

Pak se ale v tom sále a v mém snu rozvinula diskuse, ve které se každý mohl zeptat kteréhokoliv z uchazečů na cokoli. Tak to ostatně má v demokratických institucích být. Překvapilo mne však, že dotazy směřovaly většinou pouze na jednoho z nich – shodou okolností právě na mého přítele. Zřejmě všem v sále bylo jasné, co od tobo drubého mohou očekávat. Mně to sice bylo také poměrně jasné, ale přesto jsem se usilovně a nepřetržitě snažil oběma pánům také jednu otázku položit. Měl jsem však smůlu. Seděl jsem totiž ve druhé řadě a zřejmě jen známé přísloví o tmě pod svícnem způsobilo, že mne moderátor diskuse téměř jeden a půl hodiny nezablédl. Mohla to ovšem také způsobit jeho předtucha, že od spáče nelze

očekávat žádný inteligentní ani strategicky významný dotaz.

Otázky se točily především kolem peněz a ekonomiky vůbec. Jen sporadicky se týkaly pedagogiky či vědy na vysoké škole – ale to jsou dnes zřejmě marginální problémy. Co mne však znepokojovalo stále více, byla forma diskuse. Nedávno jsem se z nedostatku jiné zábavy a v bdělém stavu díval v televizi na parlamentní interpelace příslušníků jedné strany – podobně jako našeho parlamentu. Velice jsem se bavil, přestože šlo v podstatě o podívanou veskerze smutnou. V mém snu si etika, forma i demagogie některých dotazů, lépe řečeno dotazujících se (v některých případech šlo spíše o výpady než o dotazy) naprosto nezadala se zmíněnými interpelacemi. Já se však tentokrát vůbec nebavil, ale naopak mně bylo smutno. To měla být akademická úroveň diskuse akademicky vzdělaných lidí? Pot mne polil při vystoupení jedné pěkné dívky – zřejmě studentky, která své otázky četla z listu, což samozřejmě není nic zakázaného. Mezi jiným mému příteli – vidíte, právě jsem si vzpomněl – rektoru této školy, vytkla, že nic neudělal pro zvýšení aktivity studentů...?! Přesnost této formulace negarantuji – co si také můžete přesně pamatovat ze sna? Můj přítel byl obviňován z tobo, že za svého působení opomíjel rozvoj informačních sítí a technologií, fakultních učeben a studoven apod. – tedy ze zanedbávání těch aktivit, o nichž řada akademických funkcionářů na fakultách měla dojem, že je vedení VUT podporuje až přespříliš. Bylo mu vycítáno, co měl udělat a neudělal

(např. odvolat jednoho děkana, rozpustit jeden senát) i to, co udělal a udělat neměl (tobo bylo více). S napětím v sále stoupala i moje nechuť dále spát. Moje usilovná snaha získat slovo a zeptat se, teď už nikoli kandidátů, ale většiny bouřlivě aplaudujících v sále, o kom že to vlastně mluví a o co své argumenty opírají, však byla marná. A tak jsem se vyšoural ze sálu a můj mráкотný stav zřejmě způsobilo, že jsem za sebou poněkud nešetrně zavřel dveře, za což se akademické obci dodatečně omlouvám. Jejich prásknutí mě zcela probudilo a já se ocitl na ztichlé chodbě. Napětí pomínulo a s úlevou jsem si uvědomil, že to vše byl jenom podivný sen.

Nechápu však, co jej evokovalo. Zejména mne zarazí, že jsem se předchozí den a ve bdělém stavu zúčastnil obdobné akce a další proběhla den následující (té jsem se však již nezúčastnil). Na těchto sbromážděních se stejným programem vše probíhalo důstojně a jejich účastníci se chovali tak, jak by se dalo očekávat od akademicky vzdělaných lidí v demokratické společnosti. Přece není možné, aby jedna akademická půda byla jiná než drubá. Možná, že mně někdo můj sen vysvětlí.

Za jakéhokoliv názory předem děkuji – zejména za takové, po nichž se mi nebudou znovu zdát podobné sny. Než však začnete psát, vezměte na vědomí, že se již k tomuto úkazu nebudlám v tomto časopise vracet. Těm čtenářům, kterým se chování účastníků mého snu zdálo být normální a běžné, se již předem omlouvám za své zastaralé vnímání světa a vztahů mezi lidmi.

Václav Řičný

Na stáži v USA

Zhruba rok pobývá pět doktorandů a zaměstnanců Fakulty strojní VUT na zahraniční stáži ve výzkumném středisku firmy Westinghouse v městě Pittsburgu v USA, kde se podílejí pod vedením amerických odborníků na projektování jaderně energetických zařízení.

U samotného počátku navázání kontaktů mezi fakultou a zahraniční firmou stál Ing. Jaromír Heger, CSc. z ústavu mechaniky těles na Fakultě strojní, který možnost zahraniční stáže dojednal v průběhu svého vlastního odborného pobytu a přispěl k jejímu bezproblémovému zahájení.

Začátkem letošního roku odjíždí posílit náš tým další skupina doktorandů a zaměstnanců z Fakulty strojní (3 stážisté) a tentokrát i z Fakulty elektrotechniky a informatiky (2 účastníci).

Do budoucna se počítá s dalším rozšiřováním počtu stážistů, zájem je rovněž o mladé pracovníky z Fakulty stavební.

Podle slov děkana Fakulty strojní, profesora J. Vrbky, je zahraniční stáž vynikající formou, jak získat praktické zkušenosti z týmové projekční práce a v neposlední řadě se zdokonalit v anglickém jazyce.

(red)

Mezinárodní sympozium materiálového inženýrství

Ve dnech 13. až 15. prosince 1996 se uskutečnilo již desáté mezinárodní sympozium „Způsoby hodnocení struktury a vlastností materiálů a výrobu“. Stejně jako při minulých akcích byl význam tohoto setkání i tentokrát z hostitelské polské strany zvýrazněn aktivní účastí nejen rektora Prof. Ing. Józefa S. Sucheho, DrSc. a děkanů Polytechniky v Opoli, hlavní pořádatelky instituce, ale také početným sborem profesorů, docentů, asistentů a doktorandů nejen z této školy, ale také z technických univerzit v Katovicích, Gliwici, Krakově a Čenstochově. Z české strany se sympozia zúčastnili pedagogové a vědeckovýzkumní pracovníci z ústavu materiálového inženýrství FS VUT v Brně v čele s Doc. Ing. Ludkem Ptáčkem, CSc. spolu s kolegy z katedry metalurgie a materiálového inženýrství Technické univerzity v Ostravě s děkanem Prof. Ing. Petrem Jelínkem, CSc. Toto tradiční setkání probíhalo ve městě Glucholazy, situovaném v pěkném přírodním prostředí jihozápadní části opolského vojvodství při úpatí Opavských hor.

Vlastním místem konání sympozia a současně i ubytování všech účastníků byl penzion „Opawa“. Odborná část sympozia měla jako vždy pracovní ráz a byla po všech stránkách bezchybně zajištěna pořádatelkou stranou, opolskou Polytechnikou. Ta s předstihem vydala tiskem všechny prezentované práce jako sborník č. 227/97 řady Vědecké sešity – Mechanika. Bylo to na 35 odborných přednášek a panelů autorů z polské nebo české strany, případně také smíšených pracovních skupin.

Jako obvykle byla mimořádně srdečná a přátelská zejména neformální část sympozia, a to především díky pořádatelce polské straně, která v pohostinnosti, pozornosti, taktu a v neposlední řadě i ve vedení společenské zábavy je bez konkurence. Nepřeberný repertoár písniček, schopnost improvizace, talentovaná hra na hudební nástroje, družnost a spontánnost, s jakou se polští kolegové těchto zábav bez rozdílu společenského postavení bez obav z diskreditace účastníků, to je atmosféra u nás dávno nevídaná.

Glucholazy – místo pořádání konference

Glucholazy, město založené dohodou mezi vratislavským biskupem Vavřincem a knížetem Henrykem Bradatým jako pohraniční hláska na obchodní cestě z Vratislavi (Wrocław) přes Nysu do Čech, má své počátky v letech 1220 až 1230. Původně se nazývalo Kozia Szyja (Caprae Colium), proto má ve znaku kozí hlavu. Bylo obklopeno dřevěnou palisádou, v pozdějších staletích pak kamennou obrannou hradbou se dvěma vstupními branami. Z jižní brány se dodnes dochovala věž. Významnou stavební památkou je barokní kostel sv. Vavřince z 16. století, postavený na troskách gotického chrámu z 13. století, zpusťového spolu s městečkem v roce 1428 husitskými vojsky. Tuto skutečnost připomíná zachovaný prastarý vstupní gotický portál. Pozoruhodnou pamětihodností je lípa vysazená na náměstí v roce 1648 jako památka na ukončení třicetileté války. A ještě jedna zajímavost z polsko-české historie. V roce 1683 vykročily z Polska královské oddíly na pomoc obležené Vídni. Bez nich by toto město obležené Turky zle dopadlo. V čele části vojska polského byl hejtman Hieronim Lubomierski z Glucholaz. Vojáci táhli přes Moravu k jihu po cestě, která v krátkých úsecích dodnes existuje jako dávno zapomenutá a nepoužíva-

ná polní cesta, vinoucí se od Olomouce, Vyškova a Rousínova k Brnu. Glucholazy byly od středověku známé jako středisko tkalců. Ještě dnes má toto město nezanedbatelný význam v polském oděvním průmyslu. Je tu také dřevařský, nábytkářský a papírenský průmysl. V okolí se nacházejí staré štoly a sejpy z raného středověku, zbytky po dolování a rýžování zlata. Za hranicemi na moravské straně probíhala obdobná činnost ve Zlatých Horách. Počátkem 19. století se Glucholazy staly významným střediskem přírodní léčby. K založení zdejších lázní, dnes už dávno mimo provoz, tehdy nemalou měrou přispěl moravský lázeňský doktor, samouk Priesnitz z Jeseníku, vzdáleného pouhých 20 kilometrů. Glucholazy, město na polsko-moravském pomezí, mají dnes téměř 16 tisíc obyvatel.

Doc. Ing. Vladimír Ustobal, CSc.

Knihovny VUT v roce 1996

Leden bývá ve znamení bilancování předchozího roku. Pro knihovny VUT nastalo blýskání na lepší časy. V březnu roku 1996 byla slavnostně uvedena do provozu areálová knihovna (PPV) a fakultní knihovna FP (PPV). V téže době byla – po stavebních úpravách a novém vybavení interiéru – opětovně zpřístupněna ústavní knihovna FEI (Božetěchova). Tyto kroky byly učiněny v souladu s koncepcí areálových knihoven, pro kterou se vedení školy rozhodlo v roce 1995. Projekt areálových knihoven znamená zabezpečit každý areál, kde je uskutečňována výuka studentů, moderně vybavenou knihovnou se studijními místy. Typologicky se může jednat i o knihovnu ústavní nebo fakultní. Pro areál s působností více fakult je ovšem optimální provozovat společně jednu areálovou knihovnu. Areálovou knihovnu PPV spravuje FS, to znamená, že nese všechny náklady spojené s jejím provozováním. Studovna je ovšem využívána i studenty z ostatních fakult v areálu. Je tedy jen žádoucí kooperace fakult v areálu, především v oblasti financování nákupů knižních fondů, eventuálně posílení personálního zabezpečení.

Při budování areálových knihoven jsou významným finančním posílením prostředky získané z přidělených grantů. V roce 1996 bylo takto rozděleno celkem 440 000, –Kč na vybavení areálových studoven FS a FEI výpočetní technikou.

V roce 1996 zaznamenala velký nárůst uživatelů i Ústřední knihovna VUT. Od roku 1995 sídlí Ústřední knihovna v adaptovaných prostorách na Údolní 19. Zatímco v prvním roce zdejší působnosti získávala nové zkušenosti při zavádění nových služeb, probíhal loňský rok již rutinně. Vedle centrálních funkcí, kterými je zastřešována knihovnická struktura, zajišťuje Ústřední knihovna služby pro uživatelskou obec VUT ve studovně. Nabízí jednak časopiseckou a knižní literaturu k prezenčnímu studiu, především však informační databáze na CD-ROM a přístup k informačním zdrojům na Internetu. K 31.12.1996 činil počet registrovaných uživatelů 1139. Téměř tři čtvrtiny tvoří uživatelé z FEI.

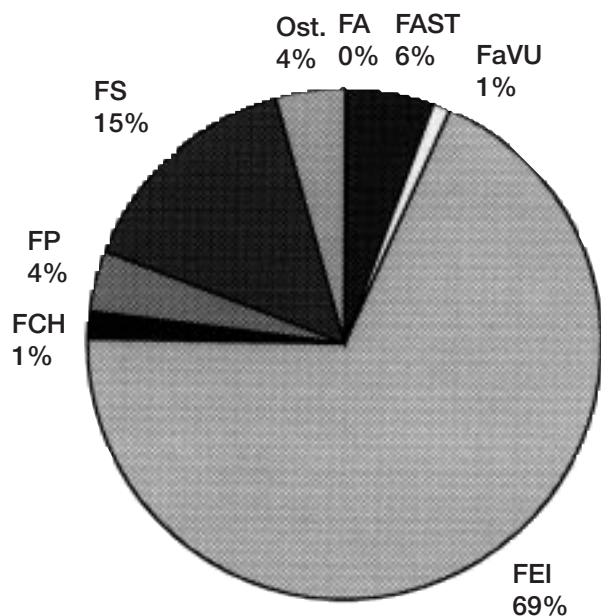

Foto: Přemysl Janíček

O návštěvnosti studovny též vypovídá předchozí graf. Mezi nejčastější uživatele tedy patří studenti a zaměstnanci FEI. FA k pravidelným uživatelům nepatří vůbec. Důvodem může být existence vlastní fakultní studovny, ale též absence informačních potřeb dotyčné fakulty v oblasti využívání elektronických informačních médií, což může být samozřejmě pouze subjektivní názor.

Jelikož při vyhledávání v informačních databázích získá uživatel jen odkazy na primární prameny (zcela v duchu virtuální knihovny), je zapotřebí služba návazná – obstarání originálních dokumentů. Meziknihovní výpůjční služba Ústřední knihovny vyřídila v loňském roce 600 požadavků na vypůjčení dokumentu z jiné knihovny – z tuzemska i zahraničí. Jako v předchozích případech jsou největšími klienty uživatelé z FEI. Úměrně s využíváním bibliografických databází roste počet požadavků na meziknihovní výpůjční službu. Není naprosto myslitelné, aby celoškolskou informační potřebu těchto služeb pokryla kapacita jedné pracovnice z Ústřední knihovny. Požadavky jsou tedy směřovány též k rukám areálových knihovnic – tedy na ta areálová knihovnická pracoviště, kde již fungují profesionální knihovnice.

Důležitým programem pro naplňování obecné vzdělanostní úrovně posluchačů je informační výuka, která se provádí v Ústřední knihovně od školního roku 1995/96. V zimním semestru školního roku 1996/97 se ve studovně ÚK uskutečnilo 112 přednášek o moderních informačních technologiích spojených s praktickými ukázkami rešeršních strategií. Těchto seminářů se zúčastnilo 2000 studentů 1.ročníků z FAST, FS a FEI. Výuka bude pokračovat v letním semestru.

Prostřednictvím Ústřední knihovny napomáhá VUT při aktualizování knihovních fondů v pobočce Knihovny Jiřího Mahena, která je otevřena v areálu PPV na ulici Kolejní.

Mgr. Nataša Jursová
ředitelka Ústřední knihovny VUT

Proměny architektury

Loni 17. listopadu oslavil své životní jubileum (70 let) profesor Ing. architekt Ivan RULLER, osobnost v oblasti architektury dobře známá, obdivuhodná rozsahem i hodnotným přínosem svého celoživotního díla a zajímavá také svým životním, ne vždy lebkým osudem. I když s jistým zpožděním, přece jen chceme u příležitosti tohoto tak významného výročí připomenout některé z řady úspěchů, zásluh a významných tvůrčích počinů profesora Rullera a především jej pak přiblížit čtenářům v následujícím rozhovoru.

Pane profesore, když jsem se blíže seznamovala s vaším životopisem a s údaji o vaší rozsáhlé tvorbě, byla jsem velmi překvapena, že je možné, aby člověk v tak relativně krátkém životě toho tolik zvládl vytvořit jako vy. Jestliže vy sám se ohlédnete za svým životem, co vás naplňuje pocitem spokojenosti a zadostiučinění?

V životě je důležité, aby člověk měl rád práci, kterou dělá. Když vás baví, tak se vlastně ani nedíváte na čas, který k ní potřebujete, a trochu je to jako hra a trochu jako zábava a dílo vám jde lépe od ruky. Víte, mně je líto lidí, kteří žijí svůj život tak, že se už od mládí těší na penzi a nemají rádi to, co dělají. To je myslím hrozná škoda.

Řada lidí tak ovšem žije.

Možná to ani není jejich chyba. Život to tak přinesl. Civilizační proces odsoudil určité lidi k práci, kde nemohou využít tvůrčích schopností, které asi každý v sobě má. Myslím si, že je to dočasné mezidobí, které bude – aspoň doufám – překonáno.

Vy sám jste se ve svém životě potýkal s nějakými překážkami, které váš tvůrčí rozlet brzdily nebo nějakým způsobem omezovaly?

Dost často. Nejprve to byla válka, která způsobila, že jsem musel v roce 1944 přerušit studium na gymnáziu a byl jako spousta jiných mladých lidí totálně nasazen do válečné výroby. Pak přišel rok 1948 a po něm jsem měl někdy větší, někdy menší potíže až do listopadu 1989. Ovšem vždy jsem se potkal s přáteli a příjemnými lidmi, kteří mi nějakým způsobem pomohli, a nakonec jsem si pokaždé našel práci, která mě bavila.

Mohl byste zavzpomínat na svá studentská léta?

Víte, já jsem s touto budovou (Fakulta architektury – pozn. red.) spojen už od svých 6 let. Býval to tehdy učitelský ústav, kde vybraní pedagogové učili budoucí učitele, a já jsem zde byl v tzv. cvičné třídě. Pak jsem začal chodit na Gymnázium na Poříčí, a když za války Němci tuto budovu zabrali, tak jsem studoval zase tady. Hned po válce v září 1945 jsem zahájil studia na vysoké škole. Sešli se tam studenti ze všech ročníků, kteří museli přerušit studium, když byly v roce 1939 uzavřeny vysoké školy. Takže jsem měl spolužáky až o 6 let starší, od kterých jsem

Karat Brno

Obřadní síň Židenice

mohl ledacos pochytit z jejich vědomostí. V padesátých letech jsem pak na fakultě působil jako asistent, než mě v roce 1960 vyhodili.

Bylo to z politických důvodů?

Samozřejmě. Měl jsem špatný politickotřídní profil. Můj otec byl stavitel, takže jsem byl po této stránce pro tehdejší režim podezřelou existencí.

To se mi zdá poněkud komické.

Dnes už se to zdá komické. Ale byly to někdy nepřijemné situace spolu s dusnou atmosférou zejména v padesátých letech v období soudních procesů. Víte, to se asi nedá slovy sdělit, popsat tu celkovou psychózu strachu a nejistoty, která na společnosti tehdy ležela.

Jak hodnotíte období, během něhož jste působil v různých projektových ústavech?

Například ve Stavoprojektu jsem mohl dělat mimořádně zajímavou a v té době společensky významnou práci, při níž jsem měl možnost získat plno vědomostí, k jakým bych při běžné výstavbě asi nedospěl. Pak jsem působil v Chemoprojektu a odtud přešel do ÚHA, což bylo více než 10 roků bojem o přežití, protože náš ústav chtěli zlikvidovat. Nakonec jsem odtud odešel a živil se pak jako svobodný architekt. Tenkrát to bylo možné, i když mi to časem přineslo také jisté problémy.

Změnily váš život výrazně listopadové události roku 1989?

Velice. Od onoho krásného dne, který jsem dostal k narozeninám, neboť jsem se narodil

17. listopadu. Každý rok tak dostávám příjemný dárek v podobě vzpomínky na sametový čas. Tehdy za mnou přišli studenti zeptat se, jestli bych nechtěl jít do voleb na děkana, tak jsem to přijal a čtyři roky se této funkci věnoval a pak jsem na fakultě zůstal jako profesor.

Architektura je velmi široký obor. Na co jste se ve své tvorbě nejvíce zaměřoval, která oblast architektury vás nejvíce zajímala a přitahovala?

V architektuře je potřeba mít široký záběr a nespécializovat se pořád jen na jednu věc. Já jsem se snažil udržovat si kontakt s různými obory, i když musím říct, že jsem inklinoval spíše ke stavbám domů než třeba k nějakým teoretickým či urbanistickým pracím. Ačkoliv urbanistické tvorbě jsem se také věnoval, protože obojí spolu souvisí. U nás na fakultě máme pana profesora Gregorčíka, jehož těžiště práce spočívá v urbanismu, a v tomto směru představuje nesporně špičku, do značné míry díky tomu, že také stavěl. Totéž se dá říci o panu profesoru Fuchsovi, který dozrál při své architektonické tvorbě k vynikajícím znalostem urbanismu, čímž vlastně završil celou svou kariéru. Myslím, že architekt by se měl umět orientovat podle aktuálních potřeb ve společnosti a v jisté etapě se zaměřit na specifické úkoly, ale nelze s tím vystačit celý život.

Vytvořil jste velkou řadu projektů, studií a jiných prací. Jistě dokážete mezi nimi určit ty, na něž jste obzvláště hrdý. Mohl byste některé z nich zmínit?

„Hrdý“ je takové silné slovo. Já vlastně mám rád

svým způsobem všechny stavby, které se mi podařilo postavit. Jen mě mrzelo, že úroveň stavebního řemesla, která byla dříve velmi vysoká, po roce 1948 velmi rychle upadla, a tím se podepsala na všech stavbách té doby. Dovedl jsem si představit lepší výsledek z hlediska třeba kvality a trvanlivosti materiálu i kvality a přesnosti provedení. Jinak však nemohu říci, že bych byl na nějakou stavbu mimořádně hrdý a na jinou zase úplně zanevřel. Každá stavba mi dala něco jiného. Získal jsem si nové přátele a nové partnery ze strany investora i dodavatele, protože se vždy jednalo o týmovou práci. Je důležité, když k vám má investor osobní vztah a pochopení pro to, co chcete vytvořit, a má zájem pro vaše dílo udělat co nejvíce. Já jsem měl v tomto ohledu ve většině případů štěstí, když uvážíte, že v té době byla veškerá výstavba u nás pojata spíše byrokraticky a vlastně i z docela vynikajících odborníků se vytvořili úředníci.

Vše v životě se vyvíjí a mění, architekturu nevyjímaje.

Pane profesore, kam dnes kráčí moderní architektura?

Ve světě je dnes dosti frekventovaný styl dekonstruktivismus, který je individuálním vyjádřením architektonického potenciálu. Nedomnívám se však, že by z toho mohl vzniknout nějaký nový styl. Já si myslím, že cesta k něčemu novému bude ještě dosti dlouhá a bude vyžadovat možná i návraty k větší jednoduchosti a skromnosti, protože mnohdy jsou některé stavby ve světě nesmírně nákladné.

Ingstav Brno

Který architektonický styl vás osobně nejvíce ovlivnil?

Neofunkcionalismus, který rozvíjel podněty funkcionalismu na základě nových poznatků, zkušeností, technických novinek a uplatnění nových materiálů. Je mi nejbližší, protože mi umožňuje navazovat na to, co jsem se naučil a mohl obdivovat u svých učitelů. K funkcionalismu jsem získal zvláštní vztah i proto, že jsem od svých 9 let bydlel v místě, kde tvořila řada špičkových architektů, jako například profesor Fuchs, Vízner a další. Už tedy od dětství jsem k tomuto stylu staveb cítil obdiv a také mu rozuměl, zajisté i vlivem mého otce, který byl velmi progresivní.

Žijete a pracujete v Brně. Jak vnímáte architekturu našeho města, jaké zde vidíte hlavní problémy a úkoly, které je třeba řešit?

Je toho tolik, že se to bude muset řešit postupně, ale přece jen jsou určité části města, které vyžadují zvláštní péči. Je to jednak historické jádro města a pak celá oblast jižního centra, jejichž proměny mohou dát Brnu nový charakter a výraz. Automobilismus se rozrostl takovou měrou, že tento problém bude vyžadovat razantní řešení a zároveň i citlivý zásah do organismu města. Dalším otázkem budoucnosti je osud sídlišť, které nám minulý režim zanechal. Tím, že je postavili na zelených loukách, do značné míry narušili to, co bylo v Brně tak krásné – ten zelený prstenec kolem města, tu kompaktně zelenou si-

luetu, dnes zastíněnou paneláky. Ty dnes morálně dožívají z hlediska jejich provozu a dispozice, kultury bydlení, konstrukce a kvality materiálu. Bude to tvrdý oříšek pro budoucí generace. Myslím, že představy o tom, že se to všechno zboří a postaví znovu, byly naivní, neboť žádná společnost nemá takový potenciál, aby toto v krátkém čase provedla.

Měl by podle vás správný architekt myslet také ekologicky? Mohl byste se zamyslet nad vztahem architektury a ekologie?

Já osobně to považuji dokonce za nutné. Společnost se bude muset snažit nalézt harmonii se svým prostředím a asi by to mělo být ve prospěch fyzického i duševního zdraví člověka. Jsem přesvědčen, že dojde k vývoji, který bude v tomto směru pozitivní. Nemohu to však zaručit, neboť některé zájmy tuto harmonii deformují. Snad až dojde ke krizovému stavu, pak už se člověk bude muset vzpamatovat. Jsem přesvědčen, že člověk se jednou naučí žít s přírodou a bude využívat klimatu, sluneční energie a bude schopen úsporným způsobem uspokojovat veškeré potřeby.

Architektura je rodnou sestrou výtvarného umění, vzájemně se obohacují a dotváří. Ve vaší osobě si podává ruku architekt s výtvarným umělcem. Jak dalece ve vás výtvarník ovlivnil projektujícího architekta?

Já jsem se vždycky snažil spolupracovat se špičkovými výtvarníky, protože si myslím, že architektura a výtvarné umění mají spolu vytvářet jednotu. Mám velký vztah k výtvarnému umění, ale spíš jsem se snažil hledat optimální podmínky pro uplatnění určitého výtvarného názoru, až to byla socha nebo malba či jiný výtvarný projev.

Ráda bych se ještě dotkla problematiky fakulty. S vaším nástupem do funkce děkana v roce 1990 byly spojeny změny v koncepci studia architektury a reorganizace struktury fakulty. Můžete v současnosti pozorovat pozitivní přínos těchto změn?

Osobně si myslím, že cesta, kterou jsme se vydali, byla správná. Jednak se podařilo prostřednictvím konkurzů a jisté reorganizace stabilizovat pedagogický sbor a jednak se z původních 5 kateder vytvořilo 16 ústavů, jejichž počet se později zredukoval na 11. Tento model se v praxi osvědčil. Pokud jde o reorganizaci studia, zavedl se

dvoustupňový model s roční přestávkou pro praxi a zatím jsou s tím dobré zkušenosti, i když se ještě nedá definitivně toto hodnocení uzavřít, neboť je na to příliš krátký čas.

Před jakými dalšími úkoly, popřípadě problémy fakulta v dnešní době stojí?

Je to úkol dotvořit její prostředí. My jsme převzali bývalou budovu Stavební fakulty, která se teď přestavuje a do níž bude soustředěna veškerá činnost naší fakulty, což považuji za obrovskou výhodu. Základní podmínkou existence každé školy je, aby měla prostředí, které odpovídá jejím potřebám. Ve světě je běžné, aby každý studující měl svůj rýsovací stůl, kde může pracovat. Tím, že jsme dostali novou budovu, se naše podmínky podstatně zlepšily.

Jaký je váš názor na dnešní studenty, jak se vám jeví?

Mám takový pocit, že jsou rok od roku lepší. Zřejmě je to výsledkem kvalitnější výuky na středních školách. Tím nechci říci, že zde v době, kdy jsem na fakultu nastoupil, nebyla řada výborných studentů. Ale celková atmosféra zde i zájem o studium se postupně zlepšují.

Když jsem vás před chvílí pozvala při konzultaci se studenty, měla jsem dojem, že vás spolupráce s nimi baví.

Je to příjemná práce, protože člověk jim může předávat zkušenosti, které při své práci získal, a když potká někoho, koho to zajímá, tak je to o to příjemnější. Na studentech se mi také líbí jejich humor a schopnost recese, která k jejich věku přirozeně patří.

Co byste vzkázal svým studentům?

Aby měli rádi svou práci a aby se jí věnovali na plné obrátky, ovšem v souladu s harmonickým životem, neboť práce sice tvoří velmi významnou a podstatnou část života, ale jsou i jiné stránky života, které činí člověka vyrovnaným a šťastným.

Pane profesore, děkuji vám za vaše odpovědi a do dalších let vám přeji hodně zdraví, spokojenosti a tvůrčího elánu.

Yvonne Konečná

Profesor Ing. arch. Ivan Ruller

narozen 17. 11. 1926

Životopis

1945 – 1950 studium na Fakultě architektury a pozemního stavitelství Vysoké školy technické Dr. Edvarda Beneše

1948 – 1952 odborná praxe u Prof. Ing. arch. dr. B. Rozehnal a spolupráce s Prof. arch. B. Fuchsem

1952 – 1954 působení v Potravinoprojektu Brno

1954 – 1959 odborným asistentem Prof. Ing. arch. M. Koprivy na Fakultě architektury, specializace na stavby administrativní a kulturní

1960 – 1964 práce ve Stavoprojektu Brno

1964 – 1968 Chemoprojekt Brno

1968 – 1979 vedoucím ateliéru ÚHA Brno, později Investprojektu Brno a Brnoprojektu, rozsáhlá studijní a realizační činnost na území města Brna i v Jihomoravském kraji

1976 – 1981 účast na projektu UNESCO „Dostavba národního libyjského muzea v Tripolisu“

1979 – 1985 samostatným architektem, registrovaným u Fondu výtvarných umělců

1985 – 1989 vedoucím architektonického oddělení v Elektroprojektě Brno

1990 – zvolen děkanem Fakulty architektury VUT Brno, jmenován řádným profesorem

1994 – vedoucím ústavu obytného prostředí a volné tvorby na FA VUT

1996 – vedoucí ústavu veřejných staveb na FA VUT

Přehled nejvýznamnějších staveb

- Janáčkova opera Brno (člen autorského týmu)
 - Administrativní budova Ingstav Brno
 - Budova zlatnického družstva Karat Brno
 - Učňovská škola pro Sloynaft v Bratislavě
 - Státní banka Žďár nad Sázavou
 - Areál pro zimní sporty Brno, hala Rondo
- Obřadní síň v Blansku, Bítově a Brně – Židenicích
- urbanistické práce, studie a projekty
 - interiéry, výstavy, muzea
 - výtvarná činnost
- účast na výstavách a v soutěžích

Rondo – interier

V této nové rubrice Vám chceme přinášet aktuální zajímavosti z dění kolem nás, zabruňující nejrůznější oblasti života. V tomto čísle jsme se zaměřili především na kulturu, avšak nezapomínáme ani na vědu a techniku. Oblížíme se jednak za událostmi, které se v městě Brně v nedávné době konaly, a jednak Vás informujeme o akcích, připravovaných v nejbližším měsíci. Do této živé, kaleidoskopické rubriky uvítáme též Vaše příspěvky, neboli zkuste nám napsat o tom, co Vás v poslední době zaujalo a nadchlo.

Usilujeme o to, aby rubrika zaujala i Vaše oko, snad k tomu přispějí právě reportážní fotografie známé brněnské fotografky Anny Peckové.

Anna PECKOVÁ (1940), umělecká fotografka. Zabývá se zejména uměleckou, dokumentární a reportážní fotografií. Fotografuje kulturní památky pro Moravský zemský archiv v Brně.

Co bylo...

Výstavy

Olbram Zoubek

Nadace Universitas Masarykiana a Masarykova univerzita uspořádaly výstavu z díla předního českého sochaře Olbrama Zoubka, která byla instalována v prostorách vestibulu a nádvoří Rektorátu Masarykovy univerzity.

Souběžně s touto výstavou byla vydána v edici Osobnosti kniha OLBRAM ZOUBEK, jejímž editorem je Prof. PhDr. Jaroslav MALINA, DrSc.

V knize najdeme reprodukce sochařovy tvorby i dokumenty z jeho života, dále životopisnou zpověď umělce, literárně zpracovanou ve formě interview, a rovněž monografickou studii o životě a díle O. Zoubka.

K nejzajímavějším částem knihy jistě patří esejistická vyznání umělcových přátel a úvahy významných osobností z české kultury, vědy i politiky (mezi nimiž nechybí ani Václav Havel či Václav Klaus).

Sochař Olbram Zoubek představuje na vernisáži, konané 16. prosince, jednu ze svých ženských plastik premiéru Václavu Klausovi

Obrazy ve Dvoraně

Od 5. do 18. 12. probíhala v nové galerii výtvarného umění Dvorana výstava obrazů akademické malířky Jiřiny HARTINGEROVÉ.

Hlavním inspiračním zdrojem umělkyně je krajina, zobrazená v kresbách, kvaších i na tapisériích.

Oheň, voda, vzduch, země

Takto byla pojmenována výstava obrazů a objektů Svatopluka KLIMEŠE, instalovaná od 17. 12. do 19. 1. v Galerii J. Krále brněnského Domu umění. Přírodní elementy jsou předmětem umělcova zkoumání i výrazovým prostředkem, a to především oheň, jímž autor své kresby a plátna propaluje.

Pálený papír leštěný grafít na plátně, acryl, pálení bengálským ohněm – to je nejčastěji používaná výtvarná technika S. Klimeše, kterého vidíme na vernisáži výstavy uprostřed dvou obrazů, tak charakteristických pro jeho tvorbu.

V. Renčíň při setkání se sběratelem svých kreseb J. Veselým ze Želešic, který vlastní okolo 6 a půl tisíce jeho kreslených vtipů a více než 40 knih.

... A ZEPĚ TECHNICKÁ POUŽÍVÁKA - AMERICKÉ NEZDOLNÉ JAKOVÍ (DOKOŤ), TAK BY SE ŠLO Z NEJEDNÉHO AMERICKÉHO SERIÁLU USUZOVAT.

Beseda

U příležitosti výstavy humorných kreseb Vladimíra Renčína uspořádalo Moravské zemské muzeum v Brně slavnostní večer, na němž se sešlo více než 150 obdivovatelů tohoto kreslíře. Po promítnutí krátkého filmu Život a dílo Vladimíra Renčína, který natočil v cyklu Genus J. Špáta, se účastníci mohli setkat přímo s tvůrcem kreslených vtipů a pobesedovat s ním. Jak sám autor ve filmu na sebe upozornil, není typem humorného lidového vypravěče, což možná někteří milovníci jeho humoru mylně předpokládají. Je to obyčejný, trochu stydlivý pán, který ne vždy na sebe hodlá něco prozradit, avšak i tak v průběhu večera jsme se mohli několikrát zasmát Renčínovým humorným vzpomínkám. Snad nejvíc publikum rozesmála historka o jednom postarším kreslířově ctiteli, který mistrovi poslal dopis s vyznáním, jak blízky je mu jeho humor, a nezapomněl poprosit o zaslání nějakého kresleného vtipu. Mistr neváhal a první obrázek, který měl po ruce, ctiteli poslal. Až když byla obálka zalepena a odeslána, si uvědomil, jaký vtip do ní vlastně vložil. Pod obrázkem se vyjímал text: „Jak seš starej, tak seš blbej.“ Ctitel Renčínovi obrázek obratem vrátil. Zřejmě takový humor mu blízky nebyl.

A co ještě na sebe V. Renčíň prozradil? Musí hodně číst a sledovat, co se kolem něho děje, aby přicházely nápady. Z nich pak některé vybírá, kreslí k nim obrázky a nakonec vymýšlí text.

Není typem rychlého, spontánního humoristy. Spíše – jak řekl – každý nápad musí pořádně „vysedět“. Je hodně pracovně vytížený, pravidelně posílá vtipy do novin. Z autorů, jejichž knihy nejraději ilustroval, uvedl především Otu Pavla, s nímž ho ostatně pojí i láska k rybařině.

VÍTEJTE VÁS NA DNEŠNÍ BESEDĚ NA TÉMA CO NÁS PŘÍVÍ V EKOLÓŽII...

Samotná výstava vzbudila mimořádný zájem i ohlas, z toho důvodu se i dvakrát prodlužoval její termín. 204 kreseb, humorně ilustrujících náš národní život a trefně vystihujících českou povahu, shlédlo bezmála 5000 návštěvníků. Se zájmem se i setkal prodej nejnovější Renčínovy knihy „Národ sobě“.

Film EVITA

Zřejmě největší filmovou událostí měsíce ledna v letošním roce se stala u nás premiéra filmového zpracování slavného rockového muzikálu Evita s Madonnou v hlavní roli.

Ani já jsem si nenechala ujít příležitost vidět tento nový film v očekávání kvalitního uměleckého zážitku. Vždyť tvůrci muzikálu, známí z neméně slavného Jesus Christ Superstar, skladatel Andrew Lloyd Weber a autor textů Time Rice, tuto kvalitu skýtali.

Rozhodně jsem zklamaná nebyla. Zaujal mě v prvé řadě příběh o výjimečné ženě Evě Perónové, manželce argentinského diktátora, odehrávající se ve čtyřicátých a padesátých letech. Toužila po slávě, luxusu, po moci, ale hlavně po lásce, jak zaznívá ostatně v písni „You Must Love Me“. Hořela naplno a rychle, zemřela velmi mladá. Motorem závatné kariéry, připomínající osud Popelky, byla ctižádost, pramenící kdesi v jejím dětství, neboť vyšla z chudých poměrů jako nemanželské dítě. Lid ji miloval, neboť jej uměla oslovit a poskytnout mu útěchu, naději, svůj slib i skutečnou pomoc. Lidé z vyšších vrstev jí nikdy neodpustili její původ, nehodný pro první dámu země. Ve své touze spasit národ a dostat roli bohyně, jak ji vnímal lid, zapomněla sama na sebe.

Pro ztvárnění role Evity byla z mnoha uchazeček vybrána právě Madonna a myslím, že mnohé překvapila pěvecky i herecky, možná ji příznivě přijali též ti, kteří ji obvykle jako hvězdu popu nesnášejí (což je ostatně i můj případ). Sympatický byl výkon Antonia Banderase v roli všudypřítomného komentátora děje jménem Che.

Režisér Alan Parker zpracoval muzikál jako velkolepou hudebně–filmovou show, klipově pojatou, kde filmový obraz umocňuje krásu hudby a jednotlivých písní a naznačuje další významy, souvislosti a následky děje. Také texty písní, možná ne úplně zdařile a rozhodně ne věrně přeložené, jsou důležité k pochopení příběhu.

V dnešní době, kdy jsou u nás muzikály tak v módě, tento film zcela jistě naplní sály a jeho návštěva – jak věřím – se pro málokoho stane promarněným časem.

(red)

Co bude...

Vybíráme pro vás z akcí na únor

Výstavy

Dům umění města Brna, Malinovského nám. 2

Štěpán Palla – OBJEKTY, KRESBY

Jan Kotík – PRÁCE NA PAPIŘE

Galerie mladých, Radnická 4

Milan Mikuláščík – OBRAZY

M. Othová, V. Stratil, P. Písařík, V. Skrepl, M. Vaňková, V. Havlík,

J. Kovanda – „DEMODE“

Uměleckoprůmyslové muzeum, Husova 14

UŽITÉ UMĚNÍ 60. LET (do 16. 2.)

Jaroslav Brychta – SKLENĚNÝ SVĚT (do 28. 2.)

Pražákův palác, Husova ul. 18

UMĚNÍ ZASTAVENÉHO ČASU

Moravské zemské muzeum, Dietrichsteinský palác, Zelný trh 8

Miloš Spurný – FOTOGRAFIE (do 23. 2.)

TURMALÍN – KÁMEN MNOHA PODOB (od 13. 2.)

Design centrum ČR, Jakubské nám. 5

BRNĚNSKÝ POKOJ (do 19. 2.)

SKLO A PORCELÁN (od 24. 2.)

Přednášky

Kulturní a informační centrum města Brna, Radnická 10, vždy od 17 hod

10. 2. ZDRAVÍ NELZE KOUPIŤ. Péče o zdravé a nemocné kdysi.

24. 2. ŘEČÍ TÓNŮ ROZUMÍ KAŽDÝ. O hudbě a hudebnících Brna.

(V rámci cyklu Hovory o Brně přednáší Milena Flodrová)

Moravské zemské muzeum, přednášková síň v Dietrichsteinském paláci,

Zelný trh 8, vždy v pondělí od 17 hod.

17. 2. PhDr. Slavomír Ravík, Ing. František Nevařil, CSc. – CO DALA A CO VZALA NEVIDITELNÁ RUKA TRHU

24. 2. Prof. Ing. Jaromír Císař, CSc. – BYDLENÍ PRO MLADÉ A NEJEN PRO NĚ

(Pořádá Masarykova dělnická akademie a Moravský výbor Helsinského občanského shromáždění)

Hvězdárna a planetárium Mikuláše Koperníka v Brně, Kraví hora 2

Pořady ve velkém planetáriu – soboty v 18 hodin

1. 2. RNDr. Miloslav Zejda: PŘÍSLIB MĚSÍCE

V roce 1969 člověk vstoupil na Měsíc. A co dál?...

8. 2. Mgr. Jiří Dušek: KOMETA STOLETÍ

Předčí právě pozorovatelná kometa Hale–Bopp všechny významné komety minulosti?

15. 2. HVĚZDY JSOU JAK SEDMIKRÁSKY NAD BRNEM

Obloha dnes večer. Astronom – ohrožený druh?

22. 2. RNDr. Zdeněk Mikulášek, CSc.: KOMETA STOLETÍ

Předčí právě pozorovatelná kometa Hale–Bopp všechny významné komety minulosti?

Přednášky – úterý v 19 hodin

4. 2. Leoš Ondra: GRAVITACE OČIMA ASTRONOMŮ

18. 2. Tomáš Příbyl: HOUSTON, DOMOV AMERICKÝCH KOSMONAUTŮ
aneb Návštěva Johnsonova kosmického střediska

Nové knihy

EKONOMIE

Jiří Blažek : ZÁKLADY EKONOMIE

Čtenář má možnost proniknout způsobem přístupným a srozumitelným do tajů mikroekonomie i makroekonomie. Dozví se vše podstatné ze světa ekonomických jevů a procesů (o poptávce, nabídce, inflaci, ekonomickém růstu, úloze bank v ekonomice atd.). Publikace je doplněna téměř stovkou grafů, schémat a tabulek.

Právo

K. Knap, J. Kordač, J. Kříž : AUTORSKÝ ZÁKON A PŘEDPISY...

Zahrnuje znění autorského zákona a aktuální komentář k novelizovaným ustanovením zákona. Je doplněn texty platných souvisících a prováděcích předpisů, opatřených na klíčových místech vysvětlivkami.

Historie

J. Kučera, D. Líbal a kol. : Z MAPY UNESCO. (Lokality ČR zařazené do seznamu památek UNESCO). V reprezentativní publikaci naši přední odborníci představují historii a vývoj Českého Krumlova, Kutné Hory, lednicko–valtického areálu, historického jádra Prahy, Telče a Zelené Hory. Na 150 barevných fotografií je dílem J. Kučery. Publikaci doprovázejí resumé v angličtině a němčině.

Umberto Eco: UMĚNÍ A KRÁSNO VE STŘEDOVĚKU. Dějiny středověké estetiky. Světznámý autor „Jména růže“ zde formou eseje líčí dějiny středověké estetiky, teologického i lidového vnímání nástěnných a deskových obrazů, architektury a sochařství s důrazem na alegorický obsah a transcendentální dosah středověkého umění.

Sport

Miroslav Bureš, Jakub Železný : FOTBALOVÁ ROČENKA 1996

Kniha pro širokou fotbalovou veřejnost, připomínající události jednoho z nejuspěšnějších fotbalových roků české reprezentace. Zvláštní část tvoří EURO 96 s fotografickým doprovodem.

Próza

Peter Hoeg : CIT SLEČNY SMILLY PRO SNÍH

Bestseller přeložený do 30 jazyků, v anketě New York Times vyhlášený za nejlepší román roku 1993. Originální a bravurně napsaný příběh umocňuje prolínání fantazie a skutečnosti v duchu magického realismu latinsko–amerických románů a ironie a černý humor hlavní hrdinky, z jejíž pohledu outsidera a rebela je děj románu vyprávěn.

Poezie

Gary Snyder : TA BÁSEŇ JE PRO MEDVĚDA

Rozsáhlý výbor konečně představí mýtem opředenu postavu slavného amerického básníka jako člověka z masa a krve, jako vynikajícího básníka a esejistu.

(Výběr převzat z časopisu *Knihy 97*, ročník 7, číslo 1)

Nejvýznamnější objevy a vynálezy roku 1996

Každým rokem vyblašuje redakce amerického populárně-vědeckého měsíčníku Popular Science 100 nejvýznamnějších vynálezů a objevů uplynulého roku, které vybírá z 10 oborů a přisuzuje jim titul Best of What's New. Některé z nich představujeme v následujícím přehledu.

- Inhibitor proteázy HIV – Tento enzym dokáže likvidovat viry AIDS.
- Souprava pro domácí test vzorku krve na HIV
- Umělá výroba nejjednodušší antihmoty – atomů antivodíku
- Objev příčin vychýlení zemské hmoty
- Petawattový laser Lawrenceovy livermorské laboratoře určený k vyvolání laserové termojaderné reakce dosáhl v triliontině sekundy výkon 1,3 kvadrilionu W, což je o 1300 krát víc než úhrnný výkon všech elektráren na území USA.
- Ohebná plochá baterie – Mezi plastovými elektrodami je elektrolyt ve formě gelu, který nepoužívá žádné škodlivé kovy nebo přísady.
- Lithium-ionové články s trojnásobnou kapacitou při stejné hmotnosti jako dosavadní nikl-kadmiové
- Osobní navigátor GG-24 – Kapesní přístroj určí v rádiovém spojení se sítí amerických i ruských navigačních satelitů vaši okamžitou pozici na kterémkoliv kontinentu s přesností kolem 10 metrů.
- Aptiva - S – Parametry tohoto multimediálního počítače ukazují latku současné počítačové techniky : procesor Pentium 200, harddisk 3,2 GB, RAM EBO-32, 8 násobný CD-ROM, bezdrátová myš, divadelní zvuk a internetový telefon.
- Chick Pc – Počítač má nevšední design skříně s plochým zobrazovačem LCD (úhlopříčka 30 cm), snadno se přenáší a je vybaven zvukem surround se všemi efekty.
- StarTAC – 91 g těžký telefon GSM není větší než balíček karet.
- Internetovský televizor (Web-Tv) – Televizor slouží jak k příjmu televize, tak jako počítač, umožňující „serfování“ v síti Internetu.
- Nevšední design hifi aparatury Beosound 9000CD, na jejímž lineárním panelu se otáčí vedle sebe 6 CD-disků.
- MiniDv – Kapesní digitální videokamera patří svými 0,5 kg k zázrakům jemné mechaniky.
- Zahřívateľný beton, jehož nekovová vodivá vlákna a částice se průchodem elektrického proudu ohřívají, umožní snadněji stavět vyhříváné podlahy a jiné plochy.
- Čistič pitné vody pomocí víka s ultrafialovým zdrojem světla napájeným z akumulátoru zbaví vodu patogenních virů.
- Fotovoltaický panel formátu 7x5 stačí plně zásobovat menší rodinný domek elektrickou energií díky vyšší účinnosti křemíkových plátek United Solar Syst.
- Sluneční elektrárna SOLAR-2 – V jejích výměnících na 100 metrové věži osvětlované 1930 zrcadly vzniká pára o teplotě 540 °C a stačí zásobovat 10 000 domů.
- Joint Strike Fighter – Nadzvuková stíhačka s kolmým startem je radarově „neviditelná“ a při startu či přistání nasává vzduch zepředu pod odklopným štítem zabráňujícím znovunasávání spalin.
- Objev karbonátové součiny v meteoritu, která byla odhalena jako možná fosilie, z níž lze odvozovat existenci života na jiné planetě než na Zemi.
- Ford Expedition – Terénní limuzína dostala ze všech automobilů nejvyšší vyznamenání za úspornost, design a bezpečnost.
- Hliníkový elektromobil EV-1 s akčním rádiem na jedno nabití 120 až 150 km
- Necar II – Rozvážkový elektromobil a minibus je poháněn novým typem kyslíko-vodíkového palivového článku.

(Výtah z článku uveřejněného v Technickém týdeníku č. 2/97)

Vystavujeme v Praze

Ateliérové práce studentů průmyslového designu ve strojírenství na Fakultě strojní VUT v Brně budou od 4. do 28. února vystavovány v pražské galerii Design centra České republiky. Záštitu nad nimi i tentokrát převzal děkan fakulty Prof. Ing. Jan Vrbka, DrSc.

O exponáty, které vznikaly v letech 1993 až 1996 a jsou dílem studentů nynějšího 4. a 5. ročníku, projevílo zájem také Technické muzeum v Praze, zamýšlející zařadit některé z nich do svých sbírek a podchytit tak především tvorbu začínajících designerů.

Pro zájemce o tento zajímavý obor, spojující hledisko technické a estetické, sdělujeme, že výstava „Design na strojí fakultě“ je jako první přístupná i na Internetu: <http://iris.fme.vutbr.cz/design>

(red)

Otevřený dopis studentům ve Svazové republice Jugoslavie

Na žádost představitelů Studentského parlamentu Fakulty elektrotechniky a informatiky otiskujeme v plném znění jejich otevřený dopis studentům Svazové republiky Jugoslavie, který studenti zaslali elektronickou poštou na bělehradský server určený právě problematice opozičního hnutí v Srbsku. Dopis byl rovněž odeslán Velvyslanectví České republiky v Bělehradě a rozhlasovým stanicím Hlas Ameriky a Svobodná Evropa.

Tímto gestem studenti dávají otevřeně najevo, že jim nejsou lhostejné poměry mimo hranice naší země a že dokáží morálně podpořit jiné studenty v jejich spravedlivém boji.

Studentský parlament
FEI VUT
Údolní 53
602 00 Brno
Česká republika
E-mail: st-unie@fee.vutbr.cz

V Brně dne 8. ledna 1997

Vážení studenti,

dovolte nám – Studentskému parlamentu Fakulty elektrotechniky a informatiky Vysokého učení technického v Brně – jakožto zvoleným zástupcům studentů FEI VUT, vyjádřit Vám naši plnou podporu ve Vaší snaze o prosazení svobody a demokracie ve Vaší vlasti. Doufáme, že v boji, který vedete, budete, obdobně jako naši předchůdci v roce 1989, úspěšní a Vaše země se tak zařadí mezi demokratické země Evropy.

S úctou

Studentký parlament
Radomír Kurečka
předseda

Výstava „Design na strojí fakultě“, konaná v galerii Design centrum ČR v Brně

foto: Přemysl Janíček

Všechno dobré

Zamyšlení k novému roku

A je tu zase nový rok se šťastnou sedmičkou na konci a my si opět jako vždy přejeme navzájem jenom to dobré – zdraví, štěstí, lásku... až po úspěch a peníze, které u leckoho figurují na místě prvním. Přejeme si právě to, co pociťujeme jako žádoucí, leč nedostatečné.

Jak je to hezké přát druhým jenom to nejlepší – stalo se nám to zvykem, možná i trochu formalitou, ale přesto za těmi v jistých příležitostech opakovanými slovy můžeme cítit skutečnou touhu člověka změnit něco v sobě i kolem nás k lepšímu. Někdy je to jen povzdech s všudypřítomnou nadějí – kéž by to letos bylo lepší.

Potkáváme se, ruce si tiskneme, přejeme si vše dobré a pak třeba na to dobré zapomeneme. Přejeme si zdraví, vždyť je tak důležité – a co pro ně děláme? Jak se staráme o své tělíčko, které by mělo být zdravou schránkou zdravého ducha. Nezapomínáme na ně ve shonu všedního života? Neumlcujeme jeho volání po změně životního stylu? Odpověď přilétá okamžitě – není čas.

Přejeme si štěstí – „mušku jenom zlatou“, která vždycky obletuje ty druhé a ne nás /dle nás/. Výklad štěstí má však mnoho podob podle toho, jak se různí žebříček hodnot u lidí.

Těžko se může štěstí na nás usmívat, když mu nevěříme. Uvědomujeme si, jak každou chvíli myslíme a mluvíme? Nejsou v našem slovníku moc často slova jako „to nejde“, „to je nemožné“, „je to čím dál horší“, „dneska je blbej den, blbý počasí, já jsem blbej a všechno je blbý“?

Přejeme si štěstí, chceme, aby se na nás usmívalo, a usmíváme se my na ně? Jak prožíváme svůj každodenní život? Umíme se radovat z maličkostí a z přítomného okamžiku? Co když místo toho upíráme svou napjatou tvář a vážný, unavený pohled někam jinam – k vidině úspěchu, peněz, nebo do mlžných dálek marnosti?

Možná o dost méně si přejeme lásku, snad se stydíme přát si něco tak delikátního a intimního. Lásku však hranice intimity přesahuje. Lehko i těžko se o ní mluví. Ale každý ví, jak je pro život člověka důležitá, a zajisté každý po ní touží, ať to přizná či nikoliv, ať v ni věří nebo nevěří.

Otevírá srdce, zprůchodňuje komunikaci, zažehuje plamínky úsměvu v očích, přináší jenom to dobré, neboť láska neubližuje.

Mohli bychom si přát ještě mnoho jiného – více poctivosti, pravdomluvnosti, odvahy, sebedůvěry, zodpovědnosti, všeho, co v našem lidském životě potřebujeme k pozitivnímu vývoji individuálnímu i kolektivnímu. Ale můžeme to vyjádřit obyčejnými dvěma slovy – všechno dobré. To, co neubližuje, je dobré. Nejde jen o dobré úmysly, ale i činy a jejich důsledky. K těm je zapotřebí jednak dobré vůle a jednak poznání pravdy.

A tak přeji nám všem po celý rok všechno dobré (a snad by bylo nejlepší přát si to hezké – sobě i druhým – každý den).

(YK)

MORPA, a.s.

přední český výrobce

- bezdřevých nenatíraných papírů
 - tenkých tiskových papírů
- jednostranně natíraných papírů
- speciálních technických papírů
 - balicích papírů a sáčků
- exkluzivních ručních papírů

MORPA, a.s. 789 62 OLŠANY

Česká republika

Tel.: 0042 649 – 384 111

Fax: 0042 649 – 384 348

Telex: 66457

Rychle s ~~JAVOU~~.

Microsoft® **Visual J++**

Java™ je skvělý nový jazyk pro vytváření Internetových aplikací. Jen zvládnout ale může být často frustrující.

Proto přichází Microsoft® s vývojovým prostředím společným pro ostatní jazyky z rodiny Microsoft Visual Tools, ve kterém je vývoj Java apletů i aplikací příjemný, rychlý a efektivní.

Visual J++™ obsahuje též nejrychlejší Java™ kompilátor, překládající přes 10 000 řádek kódu za vteřinu (však ho také psal český chlapec), plně integrovaný vizuální debugger, vestavěné výukové moduly, praktické příklady se zdrojovými programy, grafické zobrazení hierarchie tříd jazyka Java a kompletní dokumentaci k Javě. Průvodci Vás provedou krok za krokem tvorbou apletů a ActiveX™ komponentů. Díky technologiím Data Access Objects (DAO) a Remote Data Objects (RDO) je přístup k databázím a SQL jednoduchý a velmi rychlý. A všechno, co naprogramujete, poběží na mnoha platformách a operačních systémech včetně Apple® a UNIX®.

Visual J++ umožňuje programovat v Javě jednoduše, rychle a efektivně.

Pokud se chcete o Visual J++ a Javě dozvědět víc, navštivte www.microsoft.com/visualj/ nebo Vašeho nejbližšího prodejce softwaru Microsoft.

Rektorský řetěz a pamětní medaile

„Klenoty VUT“

Zlatá pamětní medaile uložená v etuji.

Rektorský řetěz na modrém sametu

Za účelem řádného uložení a ochrany rektorského řetězu iniciovalo v loňském roce publikační oddělení pořízení kufříku na tuto insignii. Autorem návrhu i provedení je umělecký knihař Jindřich Svoboda.

Kufřík o rozměrech 68,5 x 43,5 x 9 cm je zhotoven z hovězí kůže. Vnitřek kufříku je potažen modrým sametem. Do dna kufříku zapadá obdélníková podložka, na které je umístěn rektorský řetěz. Modrý samet podložky

podtrhuje krásu a jedinečnost insignie. Celý komplet vytváří zajímavý exponát pro případnou výstavní prezentaci.

Dalším dílem Jindřicha Svobody je etuje na zlatou pamětní medaili VUT v Brně. Etuj o rozměrech 11,5 x 14,5 x 2,5 je řešena velmi netradičně. Po jejím rozevření vidíme v dolní části rámeček ve tvaru oválu, ve kterém je pamětní medaile zasazena. V horní části se pak uvede jméno osobnosti, které byla medaile

udělena. Otevírání a zavírání umožňují čtyři magnety. Pokud jde o barevné provedení, převládá tmavá modř v kombinaci se světlou.

*PbDr. Renata KREJČÍ
Archiv VUT v Brně*

Foto: Jaroslav Strnad

UDÁLOUTI
na VUT v Brně

Vydává: Publikační oddělení Vysokého učení technického v Brně, redaktorka: Mgr. Yvonne Konečná.
Adresa redakce: Rektorát VUT, Kounicova 67a, 601 90 Brno, tel. 4112 5110, e-mail: konecna@ro.vutbr.cz.
Toto číslo bylo vytištěno na papíru, který laskavě poskytla MORPA, a.s. Olšany u Šumperka
Tisk: PC-DIR, spol. s r.o., Brno
Reg. č. MK 7521, ISSN 1211 – 4421